

Kim Fangen
Skuespiller og hivaktivist

I vårt felles blod er det hiv

As long as one person with HIV is not safe on this planet, none of us is safe.

Louise Binder, kanadisk hivaktivist

Jeg heter Kim Fangen. Jeg er homofil. Jeg er blitt hivpositiv. Jeg har valgt å være åpen om min status. Jeg har valgt å involvere meg i arbeidet med å gjøre det lettere å leve som hivpositiv og for å bidra til at færre blir smittet. Jeg jobber som frivillig for alle de norske hivorganisasjonene. Jeg står stødigere på mine bein enn jeg har gjort noen gang tidligere i mitt liv. Kanskje det skyldes at jeg ser at jeg har en oppgave, at det er behov for meg som åpen hiv-positiv.

2006 er et spesielt år. Vi markerer at verden har levd med hiv i 25 år. Fra det første tilfellet ble registrert i San Francisco høsten 1981 er 25 millioner døde, 40 millioner smittet. Over hele kloden stiger tallene. Her i Norge krones denne 25-års-markeringen med at vi får det høyeste tallet av nysmittede noensinne blant gruppen menn som har sex med menn. 100 nye tilfeller i år, sier Folkehelseinstituttet. Dette er en alarmerende utvikling, og alle vi som på forskjellige måter er opptatt av dette arbeidet, må gå i oss selv å spørre: Hva gjør vi feil? La oss bruke denne anledningen til å gjøre opp status. Hva har vi fått til, hva har vi ikke fått til. At den medisinske verden bare brukte 15 år på å utvikle medisiner som gjorde det mulig å leve med dette viruset, var et gjennombrudd som mangler sidestykke i verdenshistorien.

Men hva med åpenhet? Der har det ikke skjedd noe, tvert imot, det er blitt verre. Ikke bare i Norge, men i de aller fleste land i verden. Mange føler seg innesperret bak

et gjerde av frykt. Jeg vet mye om denne frykten. Som da jeg vandret ut av legekontoret 22. desember 2003 med en rykende fersk hivdiagnose. Som da jeg 16 år tidligere fikk vite at min kjæreste var hivpositiv. Frykten for å bli smittet av ham, frykten for at han skulle bli syk, frykten for at han skulle dø, frykten for at noen skulle oppdage at han var smittet. Han døde av aids i 1996. Jeg ble altså smittet sju år senere. Jeg har kjent skammen og skylden, følt på redselen for å bli avvist. Men jeg har også fått oppleve stoltheten over å ta tilbake livet mitt. Jeg føler meg hel og fri – og uredd. Frykten har forvandlet seg fra en mørk truende sky til en liten støvdott.

Jeg møtte i Amsterdam en desillusjonert og oppgitt hivaktivist som stilte spørsmålet om vi skal slutte å snakke om beskyttelse, slutte å snakke om at vi skal bruke kondomer, si at hiv har kommet for å bli. Er det flere som mener det? Ikke? Bra, men hva skal vi gjøre? Har vi en handlingsplan her i Norge? Hvordan tror vi situasjonen vil være fem år, om ti år? Hva er våre mål? Hvordan skal vi nå de målene?

Vi hivpositive må få innflytelse og vi må få respekt:

- Vi må synliggjøres som gruppe. Vi må få ansvar, og vi må ta ansvar.
- Vi må brukes aktivt i dette arbeidet. Jeg vet at det finnes store ressurser i denne gruppen.
- Vi må styrke nettverksbyggingen blant hivpositive. Det har vært helt grunnleggende for min egen utvikling å få møte andre hivpositive.
- Vi må følge FNs oppfordring om å rydde opp i lover og regler som opprettholder stigma og gir grunnlag for diskriminering.

- Vi må få komme i direkte dialog med politikerne og helsevesenet.
- Hvem er landets hivpositive? La oss få noen ferske forskningsresultater på bordet.
- I de tre organisasjonene som eksisterer på grunnlag av hivviruset; Aksept, Helseutvalget og Hiv Norge, er det ingen hivpositive ledere og det finnes kun noen få hivpositive som er ansatt. Hvilke signaler gir det oss? Hvordan hadde for eksempel Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring reagert på å ha en heterofil leder?

Hvis vi ser på alle mennesker på denne kloden som én organisme, er det riktig å si at vi alle har hiv. Det er påvist virus i vårt felles blod. Ergo er vi positive. For hvert nytt menneske som blir smittet, øker virusmengden i vårt blod. Jeg nekter å godta at vi ikke kan snu denne utviklingen. Men det er viruset som vinner terreng, ikke vi. Vi har medisiner, men vi har ikke en vaksine. Vi har ingen kur. Ennå. Verdenssamfunnet må være innstilt på å leve med dette viruset i mange år fremover. Viruset svømmer i vårt felles blod. Viruset gir blaffen i om det har tatt bolig i en ung kvinnes kropp i Namibia, eller i en 46 år gammel homse på Torshov. Og som det sistnevnte eksempelets representant vil jeg si at: Ja, jeg har dette viruset, men jeg eier det ikke. Det er like mye ditt som mitt!

I neste nummer:

- Doktor Stockmann, doktor Rank og doktor Relling
- Trening og hjernehelse
- Freud 150 år
- Legemidler mot alkoholmisbruk
- Hjertestans under keisersnitt